

A man and a woman are walking towards the camera in a dark, foggy street at night. The man is in the foreground, wearing a black V-neck shirt. The woman is slightly behind him, wearing a blue strapless dress. The background shows a building with lit windows and a street lamp, creating a moody, atmospheric scene.

ANGYALI KÍSÉRTÉS

WENDY HIGGINS

Dream
válogatás

Az ellenállhatatlan rosszfiú, Kaidan Rowe, a bujaság hercegének fia, mindent megkapott az élettől: pénzt, népszerűséget, zenei tehetséget és csinos csajokat. Hamar a szenvedély és a csábítás mesterévé, az érzékek irányítójává vált. Kaidan nagyon jó volt abban, amit csinált. Egészen addig, amíg nem találkozott az okos, bátor és elképzelhetetlenül jóságos Anna Whitt-tel...

Kaidan mindent megtesz, hogy a lány átadja magát a bűnös élvezetekkel teli életnek. De Anna látszólag teljesen immúnis a fiú csáberejére. Egy bukott és egy őrzőangyal lányaként többre ösztönzi Kaidant, mint amennyit valaha is megérdemelne. Ám a szívnek nem lehet parancsolni. Kapcsolatuk épp annyira kínzó, mint amennyire szenvedélyes, mivel egy óriásnak tilos szerelembe esnie. Bár Kai minden erejével próbálja elkerülni, egyszerűen nem bír távol maradni Annától, és Anna sem tőle.

Annának kiválasztottként el kell tüntetnie a földről a démonokat. De azt is elhatározza, hogy minden óriást megment a sötét élettől. Ezért egyesíti erőit Kaidanéval, hogy legyőzzék a zsarnok herceget. Kaidanre az eddig legkeményebb harc vár, a szív csatája.

Wendy Higgins igen erős családi háttérrel rendelkezik a művészetek terén. Édesapja tájképeket fest, és mostohaanyja, valamint a testvére is ennek a szenvedélynek hódol. Gyermekkorától körülveszi őt a művészet – általános iskolában kezdett el rajzolni, első olajfestményét pedig a középiskola alatt készítette. Ez a szenvedélye a főiskoláig kitartott, ahol képzőművészeti diplomát szerzett, és bár ma már az írás köti le minden idejét, a festés még mindig fontos szerepet játszik az életében.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.wendyhigginswrites.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Kaidan Rowe gondolatai egy sötét, veszélyes, és érzékiséggel teli helyre visznek. Egy csavaros fordulatokkal teli történet, ami bárcsak sohasem érne véget!”

Amazon

„Az Angyali kísértés felkavaró, nyers és addiktív, éppen olyan, mint reméltem, és ennél még jóval több. Tökéletes kiegészítése a Sweet Evil-trilógiának.”

Stuck in Books

„Kaidan Rowe nézőpontjából követve az eseményeket, a Sweet Evil-sorozat e része izgalmas, sötét és csábító. Az olvasók imádni fogják!”

Goodreads

„Teljesen egyedülálló élmény. Érzéki és lenyűgöző. Bepillantást nyerhetünk a dögös rocksztár mindennapjaiba, amelyek azért sem átlagosak, mert démoni erők húzódnak a háttérben.”

Barnes and Noble

„Tele izzó szenvedéllyel és drámával, a sorozat ezen része még sötétebb, még izgalmasabb, mint az eddigiék, és mindezek mellett teljesen kielégítő.”

Epic Reads

WENDY HIGGINS

ANGYALI KÍSÉRTÉS

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

ELŐTTE

*„Gonosz vagyok, gonosz farkas,
Ha belém esel, felfallak.”*

(Taio Cruz: Összetöröm a szíved)

*„Ha le is pottyank, sohasem esem nagyot.
Nem török össze a szívem, hancúrozz velem!”*

(My Darkest Days: Kósza numera)

Én lejek be utolsónak a buliba a fellépésünk után. Már azelőtt magamon érzem a tekintetek sugarát, mielőtt meglátnám az arckat. Narancssárgában és vörösben felizzó aurák energiája örvénylik körülöttem. Szinte úszom a dobhártyarepesztő zene hullámain, miközben izgatott suttogás vesz körül: – *Te jó ég, ez Kaidan Rowe!*

A védenek felett lebegő őrangyalok arcán rémület ül, amikor meglátnak.

Előreengedem a frontemberünket, Michaelt, aki karját szétárva kiáltja: – Közétek tartozom!

Hatásos belépő, meg kell hagyni. Senkit sem izgat, hogy fennhordja az orrát a barom.

Márciusban lesz egy éve, hogy Amerikába költöztem, de nem sok minden változott, amióta eljöttem Londonból. Az életem továbbra is a dobolásról, szexről és kajáról szól – ez a védjegyem, úgymond a Kai-szentháromság. Egyedül ezért érdemes élni ezen a rohadt világon.

Mindkét kezemet zsebre vágom. Fekete farmer van rajtam, és barna hajam a homlokomba hull, de azért így is belátom a terepet. Villámgyorsan kiderítem, nem akad-e horogra valaki. Három lányt látok, akik ott voltak a koncerten. Az aurájuk lángvörös, és majd felfalnak a szemükkel. Fél perc leforgása alatt felmérem őket: a kisugárzásukat, a testbeszédüket. Noha suttognak, éles óriáshallásommal minden szavukat hallom:

– *Odavagyok érte...*

– *...Azt hallottam, bámulatos az ágyban...*

– *...Lehet, hogy egy tuskó. Túl sok ő nekem...*

A harmadik lány látszik a legártatlanabbnak a trióból. Öt választom. Csinos, barna csaj. Felé biccentek. Mikor lassan elpirul, félrenézek. Aztán hátat fordítok nekik. Megyek a srácok után a konyhába piáért.

A magot elvettem. Tuti, hogy mindjárt utánam jön.

A konyhában egy csajszi, egy rövidre nyírt hajú szőkeség, hangosan nevet valamin, amit egy fickó mond neki. Szimpi fazon, bohóc fajta, laza pólót visel. Abban a pillanatban, amint a lány meglát, aurájának vidám sárgája elködösül a meglepetéstől, majd narancssárgán felizzik, és egyre inkább vörösbe fordul át – felizgult a látványomtól. A fickó megpróbálja újra magára vonni a figyelmét, csakhogy annak lőttek. Enyém a pálya. A szerencsétlen! Őszintén szánom azokat, akiknek teljes erőbedobással kell nyomulniuk, ha be akarnak csajozni. Már ha van annyi vér a pucájukban, hogy egyáltalán megpróbálják.

Az a srác, aki letagadja, hogy éjjel-nappal a szexre gondol, nem mond igazat. Netalán szentnek készül; ilyen idióták is akadnak.

Tudok erről egyet-mást. Nem most jöttem le a falvédőről.

Amíg a szőke csaj elfordul, hogy töltsön magának egy pohárral, és közben felém is küldjön egy csábos, szende pillantást, addig pallérozott lovagja gúvadt szemmel bámulja a fenekét – ahogy kell. Aurája közben vörös iszapként hömpölyög

körülötte. Mikor azután a hölgyike ismét szembefordul vele, menten az iménti bamba mosolyra idomítja az arcvonásait.

Én bizony másként csinálom. Van benne gyakorlatom. Az ember nem sokra megy itt félszeg sóhajtozással. A csajok többsége nem erre bukik, noha olyan lány is van, akinél meg kell játszanom a jófiút. Őket ezzel, meg szellemes benyögésekkel veszem le a lábukról. Hajlandó vagyok bármire, amivel a komfortzónájukba kormányozhatom őket... innen már csak egy lépés, hogy vetközni kezdenek. Márpedig a pucérság az *én* komfortzónám. Ebben lubickolok igazán.

Valami puha súrolja a karom. Odanézve látom, hogy a bar-na csaj nyomult utánam, és jött nekem szándékosan, miközben az italpult felé nyomakodik a tömegben. Találkozik a tekintetünk. Rámosolygok. A füle mögé simítja a haját. Előbb lesüti a szemét, csak utána pillant fel rám.

– Bocs – mondja. – Én csak... – mutat a másik oldalamon sorakozó palackok felé.

– Tölthetek neked valamit? – kérdezem.

Egy pillanatig megütközve bambul rám, mint akit váratlanul ér a kiejtésem. A tömeg egymásnak lök minket, ő meg az alkalmat kihasználva szorosan hozzám simul. Vörös felhő veszi körül. Megnyitom érzékeimet feromonjai barackillata előtt.

Oké. Szívesen megdugom, ha ezt akarja. Szerencsére profi csábító vagyok. Ágyba csalni valakit kifinomult művészet. Tánc. A dolog lényege, hogy ne értelmezzük félre a jelzéseket.

Válaszra sem várva kikapom kezéből a poharát, és elfordulok, hogy italt töltssek neki. Pár pillanat múlva visszaadom, csak már tele. Még jégkockák is csilingelnek benne.

– Remélem, megfelel a rumos kóla.

Előre tudom a választ, mivel természetfeletti érzékszerveimmel már kiszagoltam az előző itala maradványait.

– Éppen ezt ittam! – kerekedik el a szeme.

Szélesen elmosolyodik, mintha egyenesen a Nagy Ő-vel hozta volna össze a sors.

– Király. Hogy hívnak?
– Britannynek. Téged pedig Kaydennek. Jól mondom?
Elmosolyodom. Itt senki sem tudja helyesen ejteni a nevem.
Totál hozzászoktam.

– Majdnem eltaláltad, szivi. Kaidannek ejtjük.
– Jaj, bocsika! – Megint megpróbálkozik a nevemmel. – *Kyden.*

– Kedvesen hangzik a szádból. – Megfogom a könyökét, és gyengéden kivezetem a zsúfolt konyhából. – Ott voltál a koncerten?

Ott bizony. Láttam.

– Igen. Hú, szuper volt! Isteniek vagytok, srácok!
– Á, kösz! Mit szólnál, ha hátramennénk? Alig hallom itt, amit mondasz.

Már nyitom is a hátsó ajtót. Készségesen velem jön. Mikor a derekához érek, hogy távolabb vezessem a szabadban dohányzóktól, fellobban az aurája. Találunk egy fa hintaágyat, és letelepszünk rá. Sötétség vesz minket körül, alig világít ide a hátsó tornác lámpása.

Előre-hátra ringatózunk. A csaj auráján látszik, mennyire ideges. Le kell nyugtatnom.

– Még iskolába jársz? – kérdezem, noha nem érdekel a válasz.
– Igen. A Georgiai Műszaki Egyetem elsőéves hallgatója vagyok. És te?

– Én nem vagyok egyetemista – rázom meg a fejem.

Éppenséggel utolsó éves leszek a gimiben, ezt azonban nem kötöm az orrára.

– Nem akarlak megbántani, de rendesebb vagy, mint amilyennek hittelek – mondja. – A legtöbb jóképű srác...

– ...hülye tahó – fejezem be helyette a mondatot.

Bólint, és meghúzza az italát. Auráját ideges szürkesség önti el, mikor megkérdi:

– Ööö... van barátnőd?

Bingó!

– Nincs – mondom bánatosan. – Nem akarok még megállapodni.

Ettől nem kellene felvillanyozódnia, mégis ez történik. Látom rajta, mert az ajkába harap, hogy visszafojtsa a mosolyát. Az aurája is felkavarodik.

– Szerintem pedig előbb-utóbb mindenki megállapodik – feleli. – Csak meg kell találnod hozzá a megfelelő partnert.

Hülye, érzelműs romantikusok!

– De én sohasem fogok megállapodni, Britanny!

Ez az igazság, én azonban úgy mondom, mint akin átok ül.

– Honnan tudod? – araszol közelebb hozzám.

Ő akar megváltani. Mind ilyenek. Őszinte voltam hozzá, ahogy a többiekhez is. Ha ennek ellenére is be akarja csapni magát, az az ő baja.

Felé fordulva látom, hogyan csillan meg a szemében a csillogok fénye.

– Mit akarsz az élettől, Kaidan? – kérdezi.

Azt, hogy ne nyírjanak ki.

Elveszem tőle a poharat, és leteszem a földre.

– Per pillanat egyedül téged akarlak, Britanny – mondom.

Ma van a születésnapom. Hajlandó lettem volna ezt is kijátsszani az elcsábításáért, de felesleges. Máris befűztem. Aurája őrült pörgésbe-forgásba kezdett. Egyik kezemet a derekára csúsztatom, és magamhoz húzom a csípőjét. Nem törődöm az őrangyalával, aki veszett csapkodásba kezd körülötte. A csaj felnyög, én pedig megcsókolom. Totál elolvad, és belefeledkezik a pillanatba. A folytatás gyorsabb, mint vártam. Azt hittem, alaposabban meg kell dolgoznom, de ő esik nekem. Hiába suttogja fülébe az őrangyala, hogy szedje a lábát, meneküljön innen, ő meg sem hallja. A legtöbb földi halandó nincs összhangban az őrangyalával, ez is az én malmomra hajtja a vizet. A lány kis híján szétszed.

– Egek, Brittany, kívánlak!

– Hová menjünk? – kérdi pihegve.

A pokolba, édes!

Felnézek a házra, és az emeleti hálókra összpontosítva fülelek. Csakhogy mind foglalt már. A francba! Ekkor hallom meg az étkezőhelyiségben folyó beszélgetést.

– *Nem tudom, hová lett. Derek azt mondta, látta, amint lelép a dobossal. Rosszféle az a srác, azt mondja.*

– *Basszus! Másra sincs szükségünk. Végre szakított azzal a görénnyel, erre, mit ad isten, újra bepasizik. És pont ezt az egyéjszakás kalandok királyát kellett leakasztania!*

Szuper! A levakarhatatlan barátnők kara. Akik mindenkinél jobban ismerik a mi kis Britannynket. Bármely pillanatban a nyakunkra jöhetnek.

– Tudom, hogy nem a legfényesebb ajánlat, de ha akarod, megcélozhatjuk a kocsimat. Jó?

Bólint, hogy igen. Kézen fogom. Sietve megkerüljük a házat. A többi autótól távol parkoltam le a sportkocsimat. Jobb minél messzebb kerülni a kíváncsi tekintetektől. Az ember sohasem tudhatja, mikor lesz kapás.

Megnyomom a távirányító gombját, mire kitérül a kocs ajtaja. Besegítem a csajt a masszív hátsó ülésre, azután belépek mellé. Ott folytatjuk, ahol abbahagytuk. Rövidesen mindketten a komfortzónánkba kerülünk, azaz ledobjuk magunkról a gönceinket. A lány azonban váratlanul habozni kezd.

A legtöbb fickó itt rontja el. Sok lány meginog, amikor végre meghallja a tetves őrangyala sugdosását. Ilyenkor ébrednek rá, hogy nemrég ismertek csak meg, ezért nem a legjobb ötlet menten lefeküdni velem.

– Voltam már fiúval – lihegi Britanny. – Jó sokáig jártunk. Nem szokásom... tudod... nem vall rám az efféle.

A legtöbb srác ilyenkor megpróbál tovább nyomulni. Dugni akarnak, bármi áron. Én azonban értem a módját. Bólintok, mint aki tiszteletben tartja az imént elhangzott vallomást.

– Nem muszáj folytatnunk, Britanny – ajánlom fel, miközben azért hozzásimulok, előzetest adva, hogyan dolgoznék rajta a csípőmmel. – Hagyjuk akkor abba! – húzódok el.

– Jaj, ne! – ránt magához a pánik határán. – Ne hagyd abba... csak szerettem volna, ha tudod.

– Persze – súgom a szájának. – Jó kislány vagy.

Megújult hévvel csókol, mintha megmutatta volna a lelkét, és én mindenki másnál jobban érteném.

A többi megy tovább a bejáratott menetrend szerint. Gondoskodom róla, hogy megkapja, ami jár neki. Lesz miről mesélnie holnap a barátnőknak. Néhány nap múlva persze már majd bögg nekik, amikor rájön, hogy az istennek sem hívom vissza, és hiába jön el a következő koncertemre, levegőnek nézem. Mivel-hogy nem ő az „igazi”. Én idejében figyelmeztettem.

Kaidan Rowe szótárában nem létezik „igazi”.

Csak épp az aktuális csaj, akit le kell fektetnie. Csupán az ösztönök kiélése. A pillanat. Aminek a túlélésemet köszönhettem.

Hazatérve meglepetten fedezek fel egy limót a kocsifelhajtón. Azt hittem, az apámat New Yorkba szólította a munka. A Szűztiszta Kiadványok című vállalkozás alelnökeként egyik buliról a másikra jár. Modellekkel, színészekkel, továbbá a nagy hozamú pornóipar nagyágyúival szórakozik. Nem értem, miért Atlantában lakik New York City helyett. Aztán, amikor eszembe jut, görcsbe rándult a gyomrom.

Madame Marissa az oka.

Most is megüti a fülem gurgulázó, gyomorforgató kacagása, ahogy a házunkra összpontosítva fülelek. Legszívesebben nyomban megfordulnék a kocsimmal, de tudom, hogy apám mostanra meghallotta az érkezésemet. Ő aztán mindig hallgatózik. Ő tanított meg arra, hogy legyek örökké résen. Ő tanított meg mindenre, amit tudok.

Ő a Bujaság hercege. A démonok csak Pharzuph-ként emlegetik, az emberek világában Richard Rowe a neve. Azért itt él, hogy a földteke legaljasabb, legsötétebb madámjának közelében lehessen, aki a legnagyobb szexmunkásforgalmat bonyolítja le

a déli államokban. Ezek ketten még az Egyesült Királyságban találkoztak. Mikor betöltöttem a tizenegyet, apám iderángatta ezt a nőt és több idősebb kurvát, hogy elkezdjék testi kiképzésemet.

Senkit nem gyűlöltem még annyira, mint Marissát.

Fogamat csikorgatva szállok ki a kocsiból, és vánszorgok a szí-
nük elé az óriási ajtókon át. Minél később érek oda, annál jobb.

A legszívesebben egyenesen alagsori lakásomba indulnék, de még szemrehányást kapnék, amiért nem tiszteltem meg kellő-
képpen a „vendéget”. Ezért inkább bájvigyort erőltetek a ké-
pemre, és kilépek az úszómedence melletti fűtött napozóterasz-
ra. Olyan ez a hely a buja növényzetével, akár egy istenverte
dzsungel, ami klór meg trópusi virágok fülledt szagát árasztja.

Egy csomó nyugágy van mindenütt, Marissa azonban apám
ölében ül. Őrangyala enyhén szólva lerobbantnak hat mellette,
noha láthatóan nem adta fel a küzdelmet. Sajnálom szegényt,
legfőképpen azért, mert egy durcás démonszellem is köröz kö-
rülötte, akár egy óriásszúnyog.

Marissa fekete haja a csípőjéig ér, hatalmas mellei szinte ki-
buggyannak fekete ruhájának mély dekoltázsából – tökéletesen
hidegen hagy ez a látvány. Körmeit ugyanolyan árnyalatúra fes-
tette, mint vérvörösre rúzoszott ajkát. Meglepetten hőköl hátra,
ahogy meglát.

– Nézd, Richie...! Valahányszor újra látom a fiadat, egyre
jobban hasonlít rád!

Apám kurtán felém biccent, és beleszagol a levegőbe. Nyil-
ván, hogy leellenőrizze, elvégeztem-e a ma éjjelre rendelt mun-
kát. Bámulatos a szaglása!

Én is fejbiccentéssel üdvözlöm a párost.

– Apám, Marissa, remélem, jól vagytok.

– Még csak hajnali kettő. Nincs vége az éjszakának. Hányat
döntöttél meg?

Basszus!

– Egyet – vallom be.

Ha tudom, hogy ezeket itthon találom, nem tolom haza a képemet.

– Nem sok egy születnapra – szúrja közbe Marissa.

Naná, hogy nem felejtette el, milyen „különleges” nap a mai. Apám tekintete rám siklik a nőjéről.

– Máris március harmincegyediké lenne?

Marissa nevetve a vállára csap, csak aztán néz rám újra.

– Csini vagy tizenhét éves korodra. És a korral egyre dögösebb leszel.

Úgy teszek, mintha meg sem hallottam volna.

– A haverok bulit rendeztek a tiszteletemre a ma esti koncert után – hazudom.

Marissa feláll, és felém tipeg a túsarkújában. A harmincas évei vége felé jár. A bőre porcelánfehér. Érdeemes volt kerülnie a napot. Ha nem volna velejéig gonosz, még szexinek is talál-nám.

Egészen közel jön hozzám, és ajkát csücsörítve néz rám. Sejttem, mire készül. Meg akar csókolni. Azt lesheti! Lehajolok, és sietve megpuszílom az arcát, ő azonban elkapja a nyakamat a karmaival, és elégedett sóhajjal a számba csókol. Istennek hála nem nyelves csókkal, de harapdálni kezdi az alsó ajkamat. Mostanra tuti, hogy totál összerúszozott.

Apám felkuncog a nevetséges jelenet láttán, mintha Marissa csupán egy arcomat csipkedő nagynéni lenne, nem a számat marcangolná.

– Madame-nak lenne számodra egy megbízatása, fiam – mondja a nyugagyból.

Marissa erre elenged, és a retikülje után nyúl. Kihasznlom az alkalmat, és a kézfejemmel megtörlöm a számat. Közben igyekszem fegyelmezni az arcvonásaimat, hogy ne üljön ki az undor a képemre.

– Pár hónapon belül érkezik egy unokahúgom Magyarországról. – Marissa előveszi a retikülből, és megmutatja a lány fényképét. Karját keresztbe fonva számol be a kiscsajról, akit

vagy elraboltak, vagy eladta a családja. – Egy pénzes kliensünk szüzet rendelt, ezért a lánynak ártatlannak kell maradnia.

Kezembe nyomja a fotót. A sarkamon ringatózva pillogok a képre. A kiscsaj nem lehet több tizenegynél. Még totál fejletlen. Törékeny, apró termetű teremtés a vastag szálú, szőke hajával és az óriási őzikeszemével. Apám várakozón néz rám. Marissa a körmeit pöcköli; ez a hang elkísér majd a rémálmaimba.

Először fordul elő velem, hogy a viszolygásom győz a gyáva-ságomon.

– De hisz ez egy nyavalyás *gyerek!* – bököm ki, mielőtt kétszer is meggondolnám.

Apám felül a nyugágyon, homloka ráncba szalad a kitörésem hallatán.

Marissa kikapja kezemből a fényképet, de a szemén látszik, hogy élvezi a helyzetet.

– Elég nagy már ehhez.

Apám feláll, és odajön hozzánk. Elveszi a képet, úgy mérégeti.

– Nem olyan fiatalka már. Különben is, a kora nem rád tartozik. – Kiérzem hangjából a figyelmeztetést. Jeges hang ez. Semmi kétség, seperc alatt kinyírna, ha arra kerülne a sor.

– Nem arra kérünk, hogy dugd meg – bújja Marissa. – Csak nem akarjuk, hogy túlságosan riadozzon, amikor az új tulajdonosa megérinti. Egyes vevőinknek tetszik az ilyen, neki azonban nem.

Uh! Csakhogy *egyáltalán* semmi kedvem letapizni ezt a kislányt.

Ha korombeli vagy idősebb csajokról van szó, bármire kapható vagyok. Ez azonban visszataszító. Apám a bujaság bármely formájában járatos, a legbetegebb sem idegen tőle. Én azonban képtelen vagyok és *nem is fogok* fizikai vonzalmat érezni egy gyerekek iránt.

– Ahogy elnézem, a fiad nem olyan tökök fickó, amilyennek hitted.

– Mire a lány megérkezik, állja majd a sarat, szívi – nyugtatja meg apám, miközben engem bámul. – Nem bújik ki a kötelességei alól.

Basszus! Valóban? Újra a kiscsaj arcára gondolok, és elszorul a gyomrom.

Nem, ez rohadt durva. Elkövettem ezt-azt eddig is, hogy eleget tegyek apám elvárásainak, és jó legyek nála, de ez több a soknál.

Lehet azonban, hogy ez egy régi fénykép, ébred fel bennem a remény. Gondolni sem merek arra, miféle következményekkel járna, ha apám úgy ítélné meg, nem használok a démonok ügyének. Tudnom kellett volna, hogy nem elégszik meg a szív-tiprással.

– Igen – húzza végig körmét a karomon Marissa, ez a sátánfajzat. – A fiad sohasem bújik ki a kötelességei alól.

MÁSODIK FEJEZET

EGY KÜLÖNÖS LÁNY

*„A bennem élő ördög imád, angyalom...
Nos, vedd le a glóriád, csak a mai napon!”*
(Tishamingo: Az ördög szerelmi éneke)

Még mindig dühöngök, amikor a klubba érek. Mikor elváltunk az este, apám arca kemény volt. Emlékeztetett, hogy májusban megérkezik a kiscsaj. Két hónap telt el a tizenhetedik születésnapom óta. Hiába ódzkodom a feladattól, apám nem enged. Meglehet, ezzel akar próbára tenni. Semmi sem elég jó neki, ha megfeszülök, akkor sem.

A kulisszák mögött állunk. Raj még több zselét rak felfele fésült kakastaréjára. A tükör előtt illegeti magát, és a haját igazgatja. A szeme vérekes az imént elszívott spanglitól.

– Mi ütött beléd? – fordul hozzám.

Megrázom a fejem, és félrenézek. Nem közölhetem vele, hogy apám egy démon, aki iszonyatos tettekre kényszerít. Egyetlen emberi lény sem sejtí, ki is vagyok valójában.

Ahogy a színpadra lépünk, megpróbálom kitörölni emlékezetből a szexrabszolgakiscsaj létezését. Nem tesz nekem jót, ha rá vagy több száz társára gondolok, akiket eddig is kezelésbe vettem.

Ne érezz!

Ne gondolkozz!

Ne ismerd el, hogy mindez megtörtént! Csak végezd a dolgod, ahogyan eddig is!

A háromlábú székemre csusszanok, és vadul pergetem az ütőt. Élvezem, hogy kezembe foghatom az ismerősen hűvös, sima pálcát. Mélyeket lélegzem. Ideje kitisztítani a fejem, az egyetlen lehetséges módon. A dob mögött ülve önmagam lehetek. Az, aki vagyok. Különben még szex közben sem tudom teljesen elengedni magam a turbóra járatott tudatommal. A zene az egyetlen eszköz, hogy kikapcsoljak.

Végignézek a zsúfolt nézőtéren. A lányok sikoltozva csápolnak a színpad előtt. Tonnányi meztelen bőr virít.

Bírom őket. Ezzel még elbírok.

Pihékönnyű ütésekkel indítok a dobon, ám ez csak a kezdet. Nyomban megváltozik a terem hangulata; szinte izzik a levegő. A beszélgetés elhal, a fejek a színpad felé fordulnak. A falak megszokszorozódva vernek vissza minden általam életre keltett hangot. Egy fergeteges dobszóló csodákat művel. Michael is ráérez erre, és cinkos mosolyt küld felém, mielőtt ellenőrizné a mikrofont, és megrezegtetné a hangszálait. Magamon érzem a tekintetek súlyát, ami felfűti a vérem. Igen, egy jófajta dobszóló totál szexi tud lenni. A testet is mozgásra készíti... meg-rándul a csípő...

Tökös gyerek vagyok, igen.

A francba! Nem szabad Marissa szavaira gondolnom.

Michael átveti vállán az elektromos gitár szíját, és lelógatja maga előtt a hangszerét. Belekap a húrokba. Közben nem veszi le a szemét Raj-ról, a basszusgitárosról. Mindketten elégedetten bólogatnak a közös ritmus révületében.

Amikor megvan a beállítás, Michael int a DJ-nek, hogy jelentse be, kezdődik a Lascivious* koncertje. A sorokból han-

* Buja, képes.

gos üdvívalgás a válasz. Michael kezében a mikrofonnal üdvözi a közönséget. Koncentrálnom kell. Nem vesztegethetem a figyelmem erre a sok dögös csajra.

Michael felém int az állával. Fejem fölé emelem az ütőt.

– Egy, két, há', négy! – számolok, majd a dobra verek.

Az első dal annyira energikus, hogy minden erőt kivesz belőlem. Izomlázam lesz tőle. Az összes szarság eltűnik az életemből, egyedül a ritmus létezik. A ritmus, amelyet én teremtek meg az dobverőkkel, és amely lélektől lélekig rezeg a teremben. Életre kel a hús. Minden egyes sejt erre dobban, lüktet. Mind lángra gyúlunk.

Gondolom, ilyen lehet az öröm is. Ha elengedheted magad.

Már az első szám végére megizzad a homlokom. Félretűröm a hajam, és belekezek a második számba, amely lassabban indul.

Miután a terem elcsendesül, előbb a cintányért veszem kezelésbe bemelegítésül, amit halk dobszóló követ. Aztán Michael veszi át az irányítást a hangjával ennél a balladánál. Az igazi móka azonban csak ez után következik: drámai szünet után nyers, magányos dobszóló – úgy dolgozom, mintha büntetni akarnám vele a feszes bőrt. Michael beleüvölti a szöveget. A refrén is olyan hangos, hogy akár a tetőt is leszaggathatná...

Ez az én terepem. Itt jutok egyedül lélegzethez.

Testem átveszi az irányítást. Hajszálpontosan zuhognak az ütések, egészen addig, amíg a cintányérra nem verek a szám végén. Megpörgetem fejem felett az ütőket, melyeket ezután a hónom alá csapok.

Azta, micsoda menet! Istenien érzem magam. Teljesen koncentrált a tudatom. Egészen addig, amíg az a hülye hajam a szemembe nem lóg. Hiába pislogok, továbbra sem látok. Félre-söpröm. Egyetlen percünk van a következő számig. Michael ezalatt hetet-havat összezagyvál a rajongóknak, nehogy leüljön a hangulat.

Elöl két csaj a nevemet kiáltja. Az anyatermészet tökéletes mellekkel áldotta meg őket. Ők meg továbbadják az áldást

azzal, hogy szűk trikót viselnek. Ekkora nagylelkűség megérdemel egy feléjük küldött mosolyt. Talán később hátrajönnek a kulisszák mögé. Mocorogni kezdek a székemen, ahogy a további fejleményekről agyalok.

Á! Koncentrálj a feladatra!

Kezdődik a harmadik dal. Raj indít a basszusgitárjával, azután én lépek be ezerrel. Kényszerítem magam, hogy elveszek a finom részletekben. A szólóm végén ujjaimmal csillapítom a cintányér rezgését, ne kongjon-bongjon tovább. Megrántom a fejem és kibrázom a szememből a hajam, és felkapom a padlóról az odakészített vizes palackot.

Végigpásztázom a tömeget. Igyekszem nem leragadni a ma esti prima dekoltázsfelhozatalnál. Reménykedem közben, hogy ezúttal kevés üldözőm jelent meg. Csakhogy megakad a tekintetem egy szókeségen, aki merészen szembenéz velem. Üde jelenség. Olyan, mint egy hajasbaba, az aurája meg izgatóan vöröslik. De hirtelen észreveszek valamit, amibe beleborzongok.

A pokolba is... csak nem *démonjel* az a mellkasán? Elképedve meredek az onnan elősugárzó kicsiny, természetfeletti fénycsóvára. Nem fekete, mint a legtöbb démonjel: sötétsárgán örvénylik, fehér pászmákkal tarkítva. Nyomban hadkészségsbe merevedem, s a bal csizmaszáramba rejtett késre gondolok. Őranggal jelenléte után kutatok a különös lány környezetében, de nem látok ilyet.

A fenébe is! Egy rohadt óriáslány tette tiszteletét a fellépésemnél. Nyilván az apám küldhette rám.

A FENÉBE!

Nyelni próbálok, de nem megy. Leerőltetek hát a torkomon pár korty vizet. A pillanat tört részéig arról is elfeledkezem, hol a francban vagyok, de azután Michael jelt ad, hogy kezdődik a következő szám. A padlóra ejtem a palackot, és kézbe veszem a dobverőket.

Totál kiestem a ritmusból. Valahogyan mégis folytatom. Ahogy felpillantok, hogy szemmel tartsam az óriáslányt,

észreveszem, hogy épp távozik, kifelé furakszik a tömegben. Miben mesterkedhet? Minden önuralmamra szükségem van, hogy ne hagyjak ott csapat-papot a kedvéért. Kimehet épp a klotyóra is, de elképzelhető, hogy csak megjátssza. Azt hittem eddig, minden velem nagyjából egykorú óriást ismerek, őt azonban most látom először. Ha láttam volna, emlékeznék az arcára, a hosszú hajára. Nem könnyű elfelejteni.

Magamban elátkozom a dalt, mert sehogy sem akar véget érni. Szerencsére ez az utolsó a következő banda színrelépése előtt. Hallásom átível a tömeg felett, s egyenesen a lányvécét célozza meg. Minden idegszálamat megfeszítve fülelek hát – miközben kiverem a dal ritmusát a dobbon –, miféle ostoba társalgást folytatnak ott a csajok.

– *Azt hallottam, hogy ennek a Kaidannek trippere van.*

Úgy meglepődöm, hogy megint kiesem a ritmusból. A banda többi tagja kérdően pillant rám. Emberemlékezet óta nem csesztem el semmit a színpadon, a klotyóban folyó párbeszéd azonban jobban érdekel ennél.

Még hogy tripperem lenne!

Az óriáscsaj nyilvánvalóan meg akarja akadályozni, hogy a dögös csajok megkeressenek a kulisszák mögött a koncert után. Kevesebb akadály állja majd útját, amikor... Mit akarhat tőlem? Ki akar nyírni? Vagy engem ellenőriz apám és a hercegek megbízásából?

Most meg, lám, mit művel? Visszaszívja, ami az előbb kiszaladt a száján, és bocsánatot kér? Mi a... Ennek így semmi értelme.

Nagy nehezen véget ér ez az átkozott dal. Utánajárhatok ennek a baromságnak.

A szőke óriáscsaj épp akkor ér vissza a terembe, amikor lemasírozunk a színpadról. Ahogy hátramegyek, a lány hangját figyelem. Valami Jay nevű sráccal találkozik. Átlagos társalgást folytatnak. Jó színésznő, meg kell hagyni, de engem nem ver át.

Anna. A srác Annának szólítja.

Arra készül, hogy hátrahozza a kulisszák mögé. Tökéletes! Mialatt Michael, Raj és Bennett összepacsiznak, ahogy a szűk folyosón lökdösődünk, kitapogatom a csizmám szárába rejtett kést.

Kezdődik a show, kicsi lány.

Basszus! Három itteni modell vár rám a kulisszák mögött. Elfelejtettem, hogy meghívtam őket. Túlságosan is Annára koncentrálok ahhoz, hogy oda tudjak figyelni az engem körülvevő nőkre. Ő ellenben két embersráccal együtt lejt be a hátsó klubhelyiségbe.

A mellettem álló lány cigit vesz elő. Előkapom zsebemből a gyufát, és tüzet adok, mielőtt előkotorhatná az öngyújtóját... Ezt a készséget tizennégy évesen sajátítottam el az ivókat járva, apám oldalán. Sajna képtelen vagyok tovább foglalkozni a csajokkal, annyira leköt ez az Anna. Most nincsenek körülötte az emberfiúk, ami látványosan zavarba hozza. És az aurája! Minden érzését látni engedi. Mi a túróért mutogatja őket? Valami féle trükk lehet ez, amellyel össze akar zavarni, efelől szemernyi kétségem sincs. Be lehet vajon idomítani a testet, hogy hamis érzelmeket gerjessen?

A modelleknek egyfolytában jár a szájuk, én pedig szórazottan felelgetek nekik, de közben az istennek sem veszem le a szemem Annáról. Ahogy találkozik a tekintetünk, egekbe szökik a pulzusom.

Fellángol az aurája, és nyomban lesüti a szemét. A szende szüziike, hogy egyem a szívét! Hülyének néz engem? Hátrafelé pillog. Mérget vennék rá, hogy begyulladt valamiért. Ez pokoli dühre gerjeszt. Azt hiszi, át tud verni? *Hát, lássuk a medvét!* Ki lehet ez a csaj?

Egy karcsú kéz megragadja a karomat, és egy nyávogó hang a nevemen szólít. Felemelem a mutatoujjamat, és kimentem magam.

Az óriáscsaj tekintete ide-oda rebben, ahogy felé lépkedek, ami még elszántabbá tesz. Miért jó eljátszani a riadt őzikét?

Nem tudom, mire megy ki a játék, de a nyakam rá, hogy ő veszít a végén.

Végül Anna szembenéz velem.

– Te meg ki vagy? – kérdem.

– Anna... vagyok – hebegi.

Lányos szemérem? Kétlem. Dacára ennek tök csinos, ha a bájaival próbálna hatni rám. Tizenöt lehet, max tizenhat. Keze-lába túl vékony még a farmerszoknyában és az ujjatlan topban. Később majd kiforrja magát, természetesen. Hosszú, mézszőke haja a derekáig ér. Kellemesek, szimmetrikusak az arcvonásai. Enyhén mandulavágású barna szempár. Kicsi orr. A szája telt és piros, akár egy rózsabimbó. Ez a természetes üdesség elvakíthatna, ha hagynám.

– Helyes. Anna. Szép név – hajlok közelebb hozzá. – De én azt kérdeztem, *ki* vagy?

– A barátommal jöttem, Jayjel.

Locsog valamit, és idegesen toporog, miközben megszepent auráját meg a borostyánsárga-fehér, örvénylő démonjelet bámulom a melle alatt. Soha egyetlen herceget sem láttam még borostyánsárga démonjellel. A fehér jelenléte meg egyenesen hihetetlen... hiszen az az angyalok ismertetőjele. Anna keresztbe fonja a karját a mellkasán a tekintetem súlya alatt, és felnéz rám.

Elbiggyeszi az ajkát, mintha megsértődött volna... közben szépségjegyet fedezek fel az ajka felső peremén. Csodaszép pontocska. A legszívesebben megérinteném... a szájába csókolnék, és megnyalnám azt a sötét pettyet. A következő gondolatom természetesen az, hogy milyen lehet meztelenül, ahogy selymes haja körbefogja karcsú idomait. Ha ágyba vihetném, nem adhatná tovább az ártatlant. Seperc alatt kiderülne, milyen rafinált kis boszorka.

Hé, seggfej! – intem magam. *Ez a csaj olyasmiket köphet be rólad, amiért kinyírhatnak.* Összeszedem minden önuralmam, mielőtt totál elveszteném a fejem, és a farkam venné át az

irányítást. Kiskoromtól belém verte az apám, hogy óriásokkal nem kezdhetek.

Semmi kétség, fura ez a lány, én azonban akaratom ellenére is közelebb nyomulok hozzá. Ha megjátssza, hogy ember, muszáj látnom, mikor hullik le róla az álca.

– Hát, ez igazán szép. De hol van az *angyalod*? – hajolok az arcába.

– Ha Jayre gondolsz, hát ott beszél egy öltönyös fickóval, látod – mutatja. – De nem a pasim vagy angyalom, semmi ilyesmi.

Láthatóan őszintén összezavarodik. Ha mindez színjáték, mire fel ez a színkavalkád az aurájában? Világosszürke és közép-szürke örvénylik körülötte, éles kontúrokkal vagy habosan... és igen, a vörös sem hiányzik. Kíván engem, a jelek szerint azonban nem örül neki.

Mi a csuda ez?

Miért nem téríti ki a lapjait? Miért nem böki ki, mit akar tőlem? Mire jó ez a színjáték, amikor jól tudja, hogy átlátok a szítán? A démonjeletem is nyíltan, minden fenntartás nélkül bámulja. Ekkor megfogan agyamban egy gondolat, amelytől kitör a frász: mi van, ha nem tudja, hogy óriás? Ha nem tudja, kik vagyunk mi?

Nem, ez lehetetlen!

Képtelenség!

Talán a régi időkben, amikor a hercegek még számolatlanul potyogtatták el a kölykeiket, felnőhettek olyanok, akikről senki sem tudott. Árva gyerekek. Az egy évszázaddal ezelőtt lezajlott Nagy Tisztogatás óta azonban minden szigorúan szabályozott; a hercegek akkor szinte minden óriást kiirtottak a föld színéről. Ezrével küldtek minket a másvilágra, mivel démonapáink sokallották, mennyire elszaporodtunk. Mindebbe az is belejátszhatott, hogy az óriásokkal valóban kicsit elszaladt a ló. Ha tehették, lazsáltak, nem dolgoztak eleget. Mostanra mintegy százvalahányra fogyatkozott a számuk, és a hercegek nagyon vigyáznak, ne szülessenek újabbak melléjük.

Valaki csak tud erről a lányról. Nem lehetetlen, hogy azért titkolták el a létezését a többi óriásgyerek elől, hogy titkos fegyverként vessék be ellenünk... Azért, hogy összezavarjanak, majd lemészároljanak minket.

Vajon mikor törik meg, és vall be mindent? – morfondírozom.

– Nem a pasid, ugye? – mosolyodom el kajánul. Erre mint-ha bepípulna. – Biztos vagy abban, hogy nem tetszel neki?

Kaján mosolyom most rosszindulatú vigyorra szélesedik.

Dacosan felszegi az állát, és kihúzza magát. Na, ettől sem lesz sokkal magasabb.

– Igen, biztos.

– Honnan tudod?

Ezen mintha eltöprengene, mielőtt felelne.

– Csak tudom, és kész.

Elmés válasz, mondhatom. Továbbra is szorosan összefonja karját a mellkasán.

Megadóan széttárom a kezem, és felnevetek. Vicces is ez a hetykeség. Imádnivaló! Talán túl nyíltan nevetek Anna szemébe, de annyira nevetséges. *Történjen bármi, kiugrasztom a nyulat a bokorból* – határozom el magam. Ha a kemény szó nem használ, jöhet a bájcsevej.

– Bocsáss meg, Anna! Elfeledkeztem magamról. Valaki másnak... hittelek. – Kezet nyújtok, és bemutatkozom. – Kaidan Rowe vagyok.

Kezet fog velem. Puha és hűvös a tenyere. Tökéletesen illik az enyémbe. Micsoda idióta vagyok, hogy ilyenek jutnak eszembe! Ez az óriás kiscsaj fura hatással van rám. Mélyen a szemébe nézek, és közben azon agyalok, milyen tehetséges színész.

Már éppen elhúznám a kezem, amikor a haja tövéig elpirul. Ez hihetetlen! Ezt meg hogy csinálta? Életemben nem láttam még óriást elvörösödni. Az aurája ismét felkavarodik. Az uralkodó szín ezúttal a kéjvágyé. Különlegesen kifinomult szaglásommal körbeszimatolom. Ha az eszemet ki is tudja játszani, ezt semmiképpen.

A mindenit! Szinte árasztja magából a feromonokat.

Mennyei illata van! Mint egy frissen szedett körtének. Meg valami kecses virágnak, aminek nem jut eszembe a neve. Előre tudom, ezen fogok kattogni, egyre a nevével gyötöröm majd az agyam.

Oké. Felkuncogok arra gondolva, milyen eszement ez az egész. Lassan elhúzom a kezem. Már épp abbahagynám a szimatolást, amikor hirtelen támad egy ötletem. Újabb próba, amellyel rábírhatom, hogy elismerje, ő is az óriások közé tartozik. Különleges szaglásom végigkutatja az utcát, mellőzve a visszata-szító városi büzt. Végül rátalálok arra, amit keresek.

– Jaj, de fincsi! Az amerikai hot doghoz semmi sem fogható. Azt hiszem, hamarosan bekapok egyet.

Úgy néz rám, mintha nem lennék százas.

– Semmit sem érzek – mondja.

– Tényleg? Hajolj az ajtó felé, és lélegezz valamivel... *mélyebben!*

Látom rajta, hogy érti, mire akarok kilyukadni. Arcvonásai megfeszülnek, ahogy koncentrál. Még a kis orrcimpái is kitágulnak valamelyest. Na, végre, ő is érzi. Bő egy kilométerre van tőlünk. Várom, hogy tagadni kezdjen, de csak a fejét rázza, és zavartan pislog rám. A belső monológját azonban nem tudja elrejteni előlem: *Hát, igen. Megy ez nekem is. Na és? Mi van akkor? Hagyjuk ezt a hülyeséget, oké?*

– Hm – mondom, jókora adag szarkazmussal a hangomban. – Akkor, azt hiszem, tévedtem.

Elég ebből! Választ kell kapnom a kérdéseimre, de nem itt, mindenki szeme láttára.

Az egyik faképnél hagyott modell most odajön hozzám, és pofátlanul kettőnk közé furakszik. Azt súgom a fülébe, amit hallani akar, azaz hogy pillanatok múlva hazaviszem, aztán a miénk lesz az egész éjszaka. Elégedetten lejt el, miközben én az égvilágon semmit sem érzek iránta. Mégsem hagyhatom ott a munkát, hogy ezt az óriáscsajt üldözzem.

Különösen akkor lenne veszélyes, ha ez valamiféle teszt lenne, és figyelnének bennünket. De megtalálom még, ha addig élek is. Emberbarátai valamivel távolabb tőlünk most adják meg az elérhetőségüket a turné menedzserének. Tudni fogom hát, hol laknak, hová járnak iskolába, és miféle bulikat rendeznek épp a környéken. Megvannak erre a megfelelő hírforrásaim, egyébként pedig a közösségi oldalak is kitűnő vadászterületet jelentenek.

– Talán még összefutunk valahol, Anna. A fiúd, Jay számait pedig feltétlenül meghallgatom.

Már épp hátat fordítok neki, hogy lelépjek, amikor még meghallom a motyogását:

– Ő nem a...

De nem állok meg, hogy végighallgassam. A dögös csajszi egyre türelmetlenebbül várják a randit.

A helyiség túlsó végéből ennek ellenére még kihallgatom Anna és a hozzá visszasompolygó Jay beszélgetését. A srác felőlem érdeklődik. Kis híján kiköpöm a konyakot, amikor ezt hallom:

– Apám, azt hittem, a következő pillanatban letéptek a ruhát egymásról! – lelkendezik.

A lány ráüt a kezére válaszul. Még utoljára megkeresem a tekintetét, és rákacsintok. Megeszem a kalapom, ha nem pirul el újra, aztán elfordul, és sietve kifelé iszkol.

Oscart érdemelne, olyan jól játszott a szerepét.

Megpróbálok teljes figyelmemmel a modellek felé fordulni, mégis egyedül Anna körül járnak a gondolataim. Még akkor is Jayjel folytatott társalgására fülelek, amikor már hazafelé hajtának. Épp valami Pattit készül felhívni, amikor kiérnek különleges hallásom hatósugarából.

– Frézia! – mondom ki hangosan, amikor végre eszembe jut a virág neve. A lánynak körte- és fréziaillata volt.

A modellek furcsán néznek össze, és felvihognak.

– Bocs. Ne figyeljetek rám! – rázom meg a fejem.

Erre már nyíltan felnevetnek. Idiótán vigyorgok... szokatlan szitu ez nekem.

Sohasem tapasztalt kíváncsiság fog el az ismeretlen lány iránt. Minden mozdulata ártatlanságot sugárzott, ez azonban képtelenség. Tudom, hogy hirtelen megjelenése az életemben alaposan összezavarja a fejemet, amit nem engedhetek meg magamnak. Ennek ellenére előre sejtem, hogy képzeletben még napokig újrajátszom a találkozásunkat. Magam előtt látom majd őt teljes életnagyságban: a természetes gesztusait, a nyílt arckifejezését meg persze a színeit. A látszólag érthető barátságán is eltöprengek majd azzal az embersráccal.

Vagy az van, hogy ez az óriáslány lépre akar csalni valamiféle csavaros, furmányos módon, vagy pedig az, hogy tényleg gőze sincs arról, ki ő. Az utóbbi esetben komoly veszélyben forog. Nem mintha érdekelne. *Nem* érdekelhet. Csak éppen felkeltette a kíváncsiságomat... ez minden... Mindazonáltal nem nyugszom addig, amíg többet nem tudok meg erről a titokzatos Anácskáról.

HARMADIK FEJEZET

NAGYOBB A KÁOSZ, MINT VALAHA

„Sarat égetsz szemembe,
hogy ne lássam, mi van.”

(Robert DeLong: Egyre mélyebbre süllyedünk)

Bevallom, kitartóan járok ennek a Jaynek nevezett srácnak a nyomában. Annáról semmit sem találok a neten. Egyedül egy kórus díjazottjai között szerepel, két évvel korábbról. Jay viszont szinte minden fórumon hallatja a hangját.

Ma például a következő poszttal örvendeztetett meg: *Jelezze, aki Gene ma esti buliján szeretné rázni a popóját!*

Na, ez kommentelők seregeit készítette megnyilatkozásra, úgymint: *Megyek, de még mennyire, hogy megyek... Jó buli lesz... Azt hallottam, tök baró az a tóparti ház... Mindenkit meghívtak a háziak!... Ki tudja a címet?*

Bingó! Valaki megadja a címet, én meg bepötyögöm a mobilomba.

Aznap este odahajtok bandatársammal, Raj-zsal az Allatoona-tóhoz. Atlanta környékének szinte az összes gimise is odacsődült. Raj nyomban megindul az alagsorba vezető lépcsőn, amint megorrontja a fű szagát. Különleges képességet használva fülelek, Jay után kutatok. Hangos a fiú,

kacarászó lányok vesznek körül... Annának azonban nyomát sem látom.

A konyhába betérve és az ablakon kipillantva megértem az okát. Odakint dumál egy fickóval.

– Hellóka!

A fátýolos, szexi hang irányába nézek. A csaj egész közel áll hozzám. Egyik kezében a piáját fogja, a másikkal a konyhapult-ra könyököl. Rocker csaj, aki pink csíkot pingált a hajába. Telt ajkát élénkrozaszínre rúszozta. Színfeketébe öltözött, a hálószezes harisnyájával és a csizmájával bezárólag.

Muris jelenség.

– Helló neked is – mondom, de újra kikémlelek az ablakon.

Anna meg a srác a jelek szerint a csillagokban gyönyörködnek vagy valami hasonló. Anna aurája idegesen szürke, az igazam narancssárga sávjaival megbolondítva. Egyre kevésbé igazodom el ezen a lányon.

A rockercsaj nem mosolyodik el az üdvözlésemre. Kusza az aurája. Vagy alaposan felöntött már a garatra, vagy az alagsorban füvezett. Ennek ellenére nem imbolyog. Semmi jelét nem mutatja, hogy kikészült volna, csupán az ezüstszerű szemceruzával kihúzott szemhéja ragad le néha.

– Nem láttalak eddig. Ha láttalak volna, emlékeznék rád – mondja. Kinyújtja vastag gyűrűkkel teleaggatott kezét, és kismítja a hajat a szememből. – Tetszik a sérőd.

A neonrozaszín csíkot nézem a hajában, amely éles kontrasztban áll a környező fekete fürtökkel.

– Nekem a tied még jobban tetszik.

Erre sem mosolyodik el, láthatóan nem az ő stílusa, a szeme azonban megvillan. Újra felnyúl, és ezúttal végigsimítja a hajvonalamat, majd a fületem kezdi vakargatni. Minek néz, az ebének? A legszívesebben a farkamat csóválnám hálából, csak hogy nem igazán tudok odafigyelni rá. Újra kipillantok az ablakon, mire leengedi a kezét.

– Fura lány az – jegyzi meg, és most ő is Annát nézi, miközben beleiszik a poharába.

– Hogyhogy? – kérdem.

– Úgy értem, asszem, rendes – vonja meg a vállát. – Mindenesetre nagy különcc. Csak áll, mint Bálám számára, és alig beszél. Érdekes.

– Egy suliba jártok?

– Igen. Időtlen idők óta. Amúgy...

Raj tör át a tömegben.

– Hahó, Kai! Hoztam nekünk valamit!

Mialatt felmutatja a zsákmányát, a karja összeütközik a rockercsajjával. A csaj kilötyyenti az italát.

– Hé, nem tudsz vigyázni? – mordul fel.

– Bocs – méri végig Raj. – Hű, de dögös vagy!

Akkor is rajta legelteti a szemét, amikor a kezembe nyom egy pirulát, valószínűleg Ekit. A zsebembe süllyesztem.

– Hogy hívnak? – kérdi.

– Mandie-nek.

– Szép név. Én meg Raj vagyok. A *Lascivious* basszusgitárosa.

A rockercsaj látszólag érdeklődés nélkül fogadja a közlést, aurájában ezzel szemben a vonzás és az izgalom narancssárgája-vöröse örvénylik.

– Az egy banda, ugye? Hallottam rólatok, skacok.

Mandie Raj kakastaréját és ábrázatának milliárdnyi testékszerét méregeti, aztán rágni kezdi hüvelykujja feketére festett körmét, mint aki a lehetséges taktikát mérlegeli vele szemben. A szeme most is csillog, a mosolyt azonban láthatólag nem ismeri. Raj felvonja a szemöldökét, ahogy rám néz, mintegy engedélyt kérve a továbbiakhoz. Igenlőn bólintok, és visszafordulok az ablak felé.

Anna és a srác mostanra eltűnt.

– Basszus! – mormogom.

Előrehajolok, hogy többet lássak a csónakházból, de anynyian járnak odakint, hogy nem találom meg közöttük Annát.

Otthagynom Raj-t és a rockercsajt. Raj nevetése még utánam úszik, miközben átverekszem magam a tömegben. A főbejárat előtti előtérben lecövekelek, mivel megvillan előttem Anna szőke haja. Az alagsori lépcső felé tart. Többé nem veszítem szem elől. Fülelek. Azt a fickót is felfedezem, akivel az előbb volt. A konyhaszigetnél kötött ki.

Az elmúlt pár percben több minden történt, amin sehogyan sem igazodom ki. Anna őszintén beparázhatott a lenti drogtanya láttán, mert sietve feltakarodik. A srác, aki kísérte, azonban Ekit pottyant az italába. A kezébe adja, ő pedig egy hajtásra kiissza. A srác öntelt, lekezelő vigyorral figyel. A lánynak fel kellene fognia, hogy bedrogozták. Ennyit minden nefilimnek tudnia kell. Nem lehetünk elég óvatosak azokkal szemben, akikkel randizunk. Anna azonban a buta libát adja.

Aztán felém indul a haverjaival, a tánctermet keresik. Megfordul a fejemben, hogy elbújok előlük, de a lényem egy része még örül is, ha felfedeznek. A barátnője elkapja bamba pillantásomat, én azonban teszek rá. Anna üveges tekintettel révedezik, elvékonyodó aurája elmosódott köddé fakul. Ilyen köd lehet a fejében is. A legszívesebben karon ragadnám, és elrángatnám ebből a buliból.

De hát csak melőzik – hűtöm le magam. Hányszor adtam át magam a kábaságnak én is hasonló alkalmakkor. Miért parázom akkor?

Benézek a táncterembe, ahol ezerrel bömböl a zene. Elég sötét van odabent ahhoz, hogy elő kelljen venni az éjszakai látásomat. Kitáguló pupillával gyönyörködöm tehát Anna táncában. Kecsesen hajladozik, azt azonban le se tagadhatná, hogy betépett. Szinte falom a tekintetemmel.

Kifele menet újra elmegy mellettem a barátnőjével, de nem pillant felém. Levegőnek néz ez a nefilimlány. Ha felfog bármit is maga körül.

A konyhában túlontúl is világos van ahhoz, hogy elbújhatnék előlük, ezért inkább visszahúzódok egy sötét zugba, úgy hallgatózom.

Mikor Jay rátalál Annára, a legkevésbé sincs elragadtatva attól, hogy betépvé látja viszont.

– *Ittál? Mi a túró ez, Anna?* – mordul fel.

– *Kérlek, Jay, ne haragudj rám!*

A fickó egész este másik csajjal lógott, nem hiszem, hogy a fiúja lenne Annának. Nem, mindössze a barátja. Akkor sem értem persze, mi ez közöttük.

Visszatér, aki az előbb sündörgött körülötte. Aurája a lila és a vörös, az önhittség és a vágy keveréke. Minden szaván nevetnek a körülötte állók, és úgy néznek rá, mint egy félistenre. Ő az Est Hőse, ehhez nem fér kétség. Legszívesebben kicipelném, és a tóba nyomnám a fejét. Annyi ideig, hogy többé ne húzhasssa ki élve.

Tehetetlenül nézem, hogyan fogja kézen Annát, vezeti át az előtéren és a táncteremen, azután fel a lépcsőn. Megállok az alján. Különleges hallásom kiszűri kettejük párbeszédét az általános ricsajból. A fickó egy szobába hurcolja Annát, és kulcsra zárja maga mögött az ajtót. A hangokból ítélve az ágyra roskadnak.

Meglódul a szívverésem, és keserű lesz a szám íze. Szarul vagyok. Szar ez az egész buli.

Anna hagyta magát elkábítani és egy szobába vonszolni. Talán ez a munkamódszere. Szende szüzikének adja ki magát, hadd higgyék ezek a kétes alakok, hogy kihasználhatják. Miért üvölti akkor bennem egy hang, hogy iramodjam fel a lépcsőn, és szabadítsam ki a fickó markából?

Csak állok ott a lépcső alján, a korlátnak támaszkodom, és úgy teszek, mintha a mobilomba merülnék. Érzem, ahogy a csajok engem sasolnak, mi több, direkt nekem jönnek, ahogy elhaladnak mellettem. Nem törődöm velük, ehelyett az emeleti hálóban zajló eseményekre koncentrálok.

– Minden olyan puha tapintású! – mondja Anna elrévedve.

– Mikor én az E-n vagyok, azt gondolom, hogy mindenkinek anyaszült meztelenül kellene járnia, mint Ádámnak és Évának – próbálja még jobban becserkészni a Nagy Vadász.

Ez kész röhej. Ez a tökfej bibliai idézetekkel csalja ágyba a csajokat? Ennél otrombább csajozós szöveget életemben nem hallottam!

Anna azonban könnyedén felnevet, és azt mondja:

– Tökéletesen természetesek és boldogok lennének.

A szememet forgatom. Én is betéptem már az Ekivel, és tudom, milyen érzékeny ilyenkor a bőr, ő azonban úgy beszél, mint Hófehérke. Abba kellene hagynia ezt a bájcsevejt a Gaz Csábítóval.

Kezd elfogyni a türelmem.

– Tudod, Anna, nem kerülne sokba, hogy... nem is tudom... az, hogy népszerűbb legyél – nyomul tovább a Minden Hájjal Megkent Nőcsábász. Velejéig hamis ez a mézesmázos hang. – Úgy értem, persze, csinos vagy, de egészen... *dögös* is lehetnél. Tudod, ugye?

Ezt komolyan mondja? Jól hallok?

Anna elmondhatatlanul kedvesen felel erre, csöppet sem sérődött:

– Már megbocsáss, Scott, de még ha lenne is pénzem, akkor sem áldoznám effélére! Szeressenek olyannak, amilyen vagyok! Nem erre törekszel te is?

Félig felérek a lépcsőn, mire rájövök, hogy felfele indultam.

Sehogyan sem áll össze a kép. Ennek a fickónak a szavai, meg amit a rockercsajtól hallottam Annáról, aztán a barátsága Jayjel... ugyan melyik nefilim vállalja fel a népszerűtlenséget? Kivált, ha olyan dögös, mint ő.

– Sok sráccal csókolóztál már? – kérdi a Gaz Nőcsábász.

Mostanra a lépcső tetejére értem. A szívem vadul dörömböl a mellkasomban.

– Még senkivel sem – feleli Anna.

Csaknem kitör belőlem a röhögés erre a szemenszedett hazugságra, akármilyen őszintének hangzik is. Nem hiszem el neki, hogy sohasem csókolózott.

– Jayjel sem? – kérdi a fickó.

– Hogyan csókolóztam volna vele? Hiszen ő olyan, mint a testvérem.

Rátaláltam az ajtóra. Előtte állok.

– Meddig tart még ez? Ez az állapot? – érdeklődik Anna.

– Nagyjából négy órán át. De utána is belekerül pár órába, amíg lenyugszol.

Anna felsóhajt ezt hallva.

– Anna – szólal meg a fickó.

– Igen?

– Szeretném, ha én adhatnám neked az első csókot.

Fogamat csikorgatva megragadom a kilincset.

– Jó – suttozja Anna.

Az első csók lenne-e, vagy az ötödik, nem számít. Ez a tahó ugyan nem jut pipihúshoz, míg engem lát! Lenyomom a kilincset, és berúgom az ajtót. Ezek ketten felülnek az ágyban.

– Mi a... – kezdené az öcskös.

Eltakarja az arcát, mert bántja szemét a kinti viszonylagos világosság. Én azonban csak Annát látom, miközben különös megkönnyebbülést érzek. A lány kábán hunyorog.

– Á, itt vagy, szivi! Gyere, húzzunk innen! – intem magamhoz.

Tátott szájjal bámul rám.

– Tudsz járni vagy vigyelek? – kérdem.

– Mit keresel itt, haver? – tér magához a fickó.

– Beszédem van Annával.

Egyre őt nézem. Megereszt valami kába mosolyfélé, aztán felkel az ágyról.

– Majd jövök – szól oda tahókámnak.

Azt lesheti.

– A helyedben nem számítanék rá – lépek be a helyiségbe, és kézen fogom Annát.

Őurasága kékül-zöldül mérgében. Megsemmisítő pillantást vetek rá, mielőtt rávágom az ajtót.

Kézen fogva végigvezetem Annát a folyosón, le a lépcsőn, át az embertömegben, ki a csónakház irányába, aztán le annak is a lépcsőjén a stéghez és a vízhez.

Összezavarodtam kissé.

Nem csípem ezt az állapotot.

Gyorsabban vonszolom magammal Annát a stégen, hogy minél előbb kettesben maradjunk. A végére érve totál megilletődöm. Leülök, és óvatos mozdulatokkal ő is mellém telepszik. Magamon érzem fürkésző tekintetét. Hagyom, hadd vizsslasson. A holdfényt bámulom a vízen.

Életemben nem találkoztam hozzá hasonló nefilimmal. Nem rejti el az aurája színeit. Kedves az emberekkel, azokkal is, akik át akarják ejteni, mintha ez a legkevésbé sem zavarná. A jelek szerint őszinte barátságot ápol egy embersráccal, Jayjel. Olyanokat mond és cselekszik, amiket egyetlen óriás sem engedne meg magának. Ráadásul pénze sem igen van. Na, ezt végképp nem veszem be tőle! Vagy gőze sincs arról, ki ő valójában, vagy ez a legfurfangosabb, legcsavarosabb álca, amellyel eddig dolgozott. Ez a két egymásnak ellentmondó lehetőség igencsak megdolgoztatja az agyamat.

Szellő kél a víz felett, mire Anna összeborzong.

– *Ki* vagy? – teszem fel ugyanazt a kérdést, mint legelső találkozásunk alkalmával.

– Mire vagy kíváncsi? – feleli kis hallgatás után.

Mintha bántaná az érdeklődésem.

Aztán tők váratlanul ujjai görcsösen a stég fáját markolásszák. Kapkodva szedi a levegőt.

– Mi az, mi történt? – kérdem.

– Azt hiszem... kezd csökkenni a szer hatása. De Scott azt mondta, órákig tarthat! Feláll, majd imbolyogva fel-alá kezd sétálgatni a stégen. Kétrét görnyedve hajol előre, miközben átfogja a derekát.

Beletelik egy percbe, mire leesik a tantusz, hogy az Ekiről beszél. Kezd kitisztulni a feje, de mintha egyenesen bepánikolna

emiatt. Felállok, és elállom a stég kijáratát, nehogy elinaljon itt nekem. Nem, figyeljen csak rám! Talán jobban eljár a nyelve, amíg be van tépve.

Megfogom az állát, és felemelem. A szeme közé nézek. Kezdjük az alapoknál. Egy óriás sohasem robban le.

– Voltál valaha is beteg? – kérdem.

– Beteg? – kérdez vissza, és még inkább magába gubózik.

– Volt-e influenzád, torokgyulladásod vagy bármi más bajod?

Kikerekedik a szeme, és egy másodpercre felegyenesedik, amíg állja a tekintetemet. Aztán kezét a térdére támasztva kétrét görnyed. Úgy látom, tényleg heves fájdalmai lehetnek, viszont ha csak megjátssza magát, korábban keljen fel.

– Ez a kis édeske talán segít – tartom elé a Raj-tól kapott pirulát.

Egy gepárd fürgeségével kap utána. Csakhogy én még nála is gyorsabb vagyok. Szeme vadul villog, annyira kívánja a szert.

– Előbb felelj a kérdéseimre! Volt bármilyen betegséged valaha is?

– Nem – motyogja.

Helyes. Kezdetnek nem rossz.

– Milyen régen nem? – faggatom tovább.

Abbahagyja a reszketést, és szembenéz velem. Szóra nyitja a száját, de azután meggondolja magát. Mint aki fél válaszolni. Közelebb lépek hozzá. A pulzusom az eget veri. Most ugrik ki a nyúl a bokorból.

– Felelj a kérdéseimre! – mondom.

Az oldalát markolássza, és szégyenkezve lesüti a szemét.

– Sohasem volt semmi bajom, születésemtől fogva vagy még régebben. Most boldog vagy?

Nem vagyok én boldog soha, elégedett azonban lehetek, hiszen ezzel beismerte, hogy az óriások fajtájából való. A mi emlékeink tiszták és világosak, és arra a pillanatra nyúlnak vissza, mikor a lélek belép a testbe.

– Most pedig térjünk rá a lényegre! – lépek közelebb. – Ki az apád?

Soha egyetlen hercegen sem láttam még sötét borostyánsárga démonjelet, fehérét még annyira sem. Ez az angyalok színe.

– Nem... tudom. Örökbe fogadtak – reszket meg az álla.

– Ne kamuzz itt nekem! Valami fogalmad csak van róla.

Felemelem a karom, kezem a pirulával a víz felett köröz.

Felszisszen, és tiltakozón feltartja a kezét, mintha azzal fenyegetném, hogy egyszülött gyermekét ejtem a vízbe.

– Egyvalakiről tudok. Születésem pillanatától emlékszem rá. Jonathan LaGray a neve... Mindig is sejtettem, hogy ő az apám, de még csak nem is beszéltem vele. Kérlek, ne bánts! Semmit sem tudok róla. Börtönben van.

Na, végre, csak kiszedtem belőle! A francba!

– Hát persze! – Totál elfeledkeztem a sitten ülő hercegről, akit egyébként sohasem láttam. Ő az Ital- és Drogfüggőség hercege... ezért ácsingózik Anna még több narkóra. – Sejtettem volna abból, ahogyan ma este viselkedtél.

Behunyja a szemét, én pedig az arcát tanulmányozom. Tudja, hogy más, mint a többiek. Abból, ahogy reszketve próbálja legyőzni a drog iránti vágyódását, azt veszem le, hogy nem gyakran van kitéve ennek a kísértésnek. Úgy viselkedik, mint aki nem kapott kiképzést. Amúgy hogyan is kapott volna, ha a faterja dutyiban ül. Valaki más azért kitaníthatta volna. Az óriások megtanulják, hogy uralkodjanak magukon és ne árulják el a gyengéjüket.

– Add oda a pirulát! – nyújtja felém a kezét.

Sápadt, nyúzott az arca. Persze hiába kéri. Ha az első után ennyire kivan, hogyan hatna rá a második?

– Mármint ezt? – kérdem. Tudom, szívtelennek tűnök, de nem engedhetek a varázsának. – Sajnálom, aranyom, de ez csak aszpirin – hazudom.

Ezzel a vízbe plattyantom a pirulát.

– Ne! – sikoltja. Ha nem kapom el a karját, hát utánaveti magát annak a hülye tablettának.

Muszáj lenyugtatnom, mielőtt valami ostobaságot művelne.

– Mikor kaptad azt a drogot? – kérdem, és továbbra sem engedem el a karját.

– Hogy mi? – jár ide-oda a szeme, miközben fókuszálni próbál. – Nem is tudom, úgy harminc, nem, negyven perce.

– Hamarosan eltávozik a szervezetedből. Nyugalom, nem-sokára jobban leszel.

Elengedem. Engedelmesen leül. Homlokát a térdére szorítva ringatózik előre-hátra. Totál kikészülhetett. Hosszú, egyenes-szálú haját meglíbbenti a szél. Elönt a szánalom iránta. Tök ismeretlen érzés. Félrenézek.

Szeretnék hinni neki, de azért továbbra is résen vagyok. Nem ejthet csapdába a titokzatossága. És azt sem engedhetem meg magamnak, hogy törődjem vele.

Kiülök a stég szélére, itt várom, hogy kijózanodjon végre.

Tíz perc elteltével közelebb húzódik hozzám, és eddig nem tapasztalt óvatossággal méreget. Az aurája ismét a régi: szürke és narancssárga.

– Miért jött és ment ilyen gyorsan a szer hatása? – kérdi.

Örülök, hogy ilyen bátor, és kitisztult fejjel is mer kérdezni.

– A szervezetünk legyűr minden idegen hatást. A kórokozók, a rákot, a különböző betegségeket, minden ilyesmit. A drogok és a szesz is gyorsan kiürülnek. Nem éri meg az erőfeszítést. Én például megpróbálkoztam a cigivel, aztán napokig fekete kátrányt köhögtem fel.

– Szép – mondja, és lepöccent valamit a térdéről.

Felhorkantok az ironikus megjegyzésre.

– Ahogy mondd. Mi már csak ilyenek vagyunk.

– Eszerint... te olyan vagy, mint én? – kérdezi, mintegy kísérlatképpen.

– Igen is, meg nem is, a jelek szerint.

Fejét félrebillentve tanulmányoz. Mintha bizony neki kelle-ne megértenie *engem*. Annyi mindent szeretnék kérdezni tőle, mégsem teszem. Belső hangom továbbra is óvatosságra int.

Tartsuk csak meg a három lépés távolságot! Az óriásoknak nem szabad a fajtájukkal törődniük, igazából senkivel sem. Ez az este is hosszabbra nyúlt a kelleténél.

Hallgatózom a házban, nem keres-e Raj. Hát nem. A kocsi-ban szív el egy spanglit éppen a rockercsajjal. Gondolom, túl van már az Eki-adagján. Jobb, ha csínján bánik a drogokkal, különben még csalódást okoz a csajnak a koci hátsó ülésén.

Hahaha.

– Körülöttem miért nincs ott az a felhőizé? – vizslatja Anna a levegőt körülöttem, mire megrázom a fejem.

Mi a túróról beszél? Ekkor jövök rá, hogy mivel elmúlt tizenhat, látja az őrangyalokat.

– Felhőizé? Ezt nem mondod komolyan! – hüledezem.

Annyit már csak tud, hogy az emberek körül folyvást ott sertepertélnek az őrangyalaik. Ez a minimum egy óriás nevel-tetésében.

Már épp abbahagynám a hallgatózást, amikor kiabálásra és mozgolódásra figyelek fel a házban.

– Tudod te, miről beszélek – húzza ki magát Anna. Félek, hogy a következő pillanatban rángatni kezdi az ingemet. – Jól mondom?

Odabent Jay és Scott öltre megy egymással. Nekem úgy tű-nik, Jay alaposan felöntött a garatra, és most részegségében Anna érényeit védelmezi. Gratulálok.

Felállok.

– Kitisztultak az érzékszerveid? – kérdezem meg.

Anna szóra nyitná a száját. Nyilván a „felhőizékről” faggatna tovább. Én azonban kezdek besokallni. Megérezheti, mert za-vartan hunyorog.

– Azt hiszem – mondja.

– Valami zűr van odabent. Hallod, nem?

Feltápászkodik. Behunyja a szemét. Arca eltorzul az erőlkö-déstől, miközben fülel. Aztán kinyitja a szemét.

– Uramatyám, ez Scott és Jay!

Na, ja. Jay most mosott egyet be a másik srácnak, aki erre felüvölt.

Anna futni kezd a ház felé. Utánanézek. Jó az alakja. A feneké sem semmi.

De továbbra is ellenség, noha egyre nehezebb meggyőzőnöm magam erről. Ha ezt a lányt a hercegek küldték rám, hogy próbára tegyenek, hát nem dőlök be a cselfogásainak. Akármilyen tehetséges színésznő.

Ráérősen visszabattyogok a házba. Továbbra is értetlenül kihallgatom, hogyan csillapítja le a bepíált barátját, majd támogatja az autójukhoz. Türelmesen, gyengéden bánik vele. Egyetlen neofilmet láttam ilyennek, Marnát, az ikrek egyikét. De ő is csak néhányunkkal ilyen, mert a haverjai vagyunk, emberrel nem.

Csak állok a mostanra csaknem teljesen kiürült konyhában. Mindenki kitódult az udvarra a bunyót bámulni. Lassan visszazsálingóznak a vendégek. Hallom, ahogy Anna motyog valamit a kocsiban, nyilván csak önmagának:

– Még nem végeztünk, Kaidan Rowe.

Olyan, mint amikor egy kutyakölyök próbál ráijeszteni egy kobrára. Elvigyorodom. Sietve rendezem az arcvonásaimat, de előbb visszaszólók:

– Én is így gondolom.

Két másodperc múltán a rockercsaj áll előttem. Kezét csípőre teszi, az arca megint holt komoly.

– Tyűha! Csak nem adagolta túl magát Raj? – kérdem.

A csaj szeme bosszúsan összeszűkül.

– Azt mondja, mozdítani sem tudja a kezét, olyan nehéznek érzi.

Két szívdobbanásnyi ideig egymásra meredünk, aztán pukadozva nevetni kezdünk. A rockercsaj eltakarja a száját a kezével, amíg röhögcsél.

Újjaim közé veszem rózsaszínű hajfűrtjét. Újra zordul néz fel rám, mint aki hírből sem ismeri a jókedvet.

– Tök szexi vagy, ha nevetsz, Mandie – hajolok a füléhez.

Megreszket, nem tudom, hogy a szavaimtól, vagy amiért a fülét érte a leheletem. Ujjait fekete farmerem övébe hurkolja, úgy néz rám.

– Hogy is hívnak?

– Kaidan Rowe-nak.

Elnyílik a szája, és a szempilláit rezegteti.

– Az anyját! Hogy nem jöttem rá előbb? Pedig Raj emlegette az előbb, hogy egy bandában zenéltek. Akkor te vagy Kai, a dobos, ha nem csalódom.

Bólintok.

Ujjai megfeszülnek az övön, és közelebb von magához.

– Megelőzött a híred.

– Tényleg? És mit rebesgetnek rólam?

Lassan hátrálok vele a konyhapult felé a tömegben.

Egyre rekedtebb a hangja.

– Úgy hallom, hogy rossz, nagyon rossz fiú vagy.

– Jó vagy rossz. Nézőpont kérdése – vonom meg a vállam.

Csípőjéhez simulok. Újabb szemrezegtetés következik.

– Kettő közül választhatsz. Van egy üres szoba fent az emeleten, de a csónakházban sincs senki – hajolok a füléhez.

– Legyen a csónakház! – leheli elhalón.

Kézen fogom. Szótlanul vezetem a csónakházig. Már nyitnám ki a hátsó ajtót, mikor feláll hátamon a szőr. Sötét sutogó csap le kaján vigyorral a bulizókra. A másodperc egy törtreszére megdermedek. Örülök, hogy Anna mostanra elépett. Mikor a démonszellem felém repül, kurta fejbiccen-téssel köszöntöm, remélve, hogy hamar lekopik. Sajna nem. Karattyolva-kárálva Mandie-t veszi célba. Hangosan a fülébe rikoltoz, és öltre megy a csaj őrangyalával, aki megpróbálná félrelökni. Mandie persze nem tudja, hogy megkísértette egy démon, mindamellettsötétül az aurája. Megszorítom a kezét. Elszorul a szívem a gondolatra, hogy ezzel a förmedvénnel tartozom egy brancsba.

Végre otthagyt minket, én pedig kivonszolom Mandie-t a szabadba. A csaj az istennek sem nézne rám. A tornác lámpásának fényében ezüstösen csillogó hegeket veszek észre a csuklóján. Nyilván felvágta valamikor az ereit.

Rohadt suttogók!

Nem fogok a hegek felől érdeklődni, sem most, sem máskor. Máskor amúgy sem lesz. Ma este azonban azon leszek, hogy Mandy elfeledkezzen a bajáról, ha csak egy futó pillanatra is. A többi az ő dolga.